

Enn lív í grindamálinum

VIT sum nú trúðu, at tað ringasta varð avhasað, tá tað snúði seg um ágangin allan uttaneftir móti grindaveiðu okkara, hava nú aftur fingið ein álvarsligan hvøkk.

part av hesum batum, men ikki skerst burtur, at ávar ingarnar uttaneftir hava virka við til og skunda undir teir batar, sum hóast alt eru framdir innan grindaveiðu okkara.

VÁPNINI móti okkum hava verið ymisk og bert hendinga hava tey verið so blonk, at føroyingar við vanligum viti

av hesum „løgna“ veiðu-fyrirbrigdi.

MEN tann felagsskapur, sum seinasta sunnudag fekk skipað so fyrri, at niðurfrystur, síðani til endamálið upptinaður og uppkarvaður grindahvølpur varð lagdur nærum á gáttini í Tinganesi (sí grein í blaðnum) er so ikki ein teirra, ið vil

okkara kundi hugsa sær bar til. Men vónandi eru vit nú klókari og enn meiri á varðhaldi móti ótangagerðum sum hesari.

ALT gott um at hava skilafólk til at svara grindafyrspurningum til tað almenna. Enn betur er tað eisini, at vit hava fingið altjóða granskarar

HÓAST altjóða hvalafundurin fyri kortum endaði uttan serligar ábreiðslur móti føroysku grindaveiðuni og hóast batarnar allar í drápsháttinum og hóast tað síðsta nýggja innan grindaveiðuna, nýtlan av „lasso“ ístaðin fyri ongul og línu, so er tað mangt, ið bendur á, at grindavinirnar uttanlanda ikki enn eru nøgdir.

MEN hvussu vit enn kýta okkum – og tað skulu vit – so kunnu vit kortini ikki vænta, at hesir nakrantíð fara at gera stórnøgd, so leingi grind verður hildin til í Føroyum.

VIT hava uttan iva lært eitthvørt gangligt av teimum mótmælum, sum verið hava móti hesi veiðu og ivaleyst man tíðin og menningin av føroyinginum annars eiga sín

og skili hava kunnað virt tey sum tað, ið skuldi bjarga grindini sum so. Heldur hava tey verið av slíkum slag, sum úteftir kundu sýna nakað av sær – av tí slagnum, sum evnaði at tóma pengapungarnar hjá góðvarnum angel-saixiskum djóravinarligum tantum, sum í grindaruðleikanum endiliga fingi høvi til at vísa hjartans góðsku teirra, væl at merkja, rindað í hørdum valuta til meir og minni ørvitiskendur „náttúru-vendarfelagsskapir“.

TRUPULLEIKIN er bert tann, at onkrir, og tíðanverri ikki teir, ið sæta sær best, veruliga vilja okkum tað besta, eisini um vit ikki gevast við grinda-veiðuni, men fleiri munnu teir vera, sum fyri fíggjarligan vinnings skuld gera sær dælt

okkum væl.

TALAN er her um væl fyriskipaða brotsgerð. Eftirsum grind ikki hevur verið hildin til í Føroyum síðan 1. maj, so hevur hetta grinda – blóðvitnið verið goymt í longri tíð, júst so leingi, at tað kundi gera um seg, tá ferðafólka-streymurin var hin mesti.

MEN søgurnar eru jú so mangar um, hvussu føroyingurin hevur verið misnýttur av fryntligum útlendingum í samband við sakleysar myndatøk av eitt nú grinda-drápi.

MEN hetta seinasta bragdið ber av øllum, tí hvussu í allari veiðu verð skuldu vit kunnað vart okkum móti slíkari skammiliga gerð, ið eingin

til at fylgja við í okkara grindaveiðu, men eftir øllum at døma, so er hetta ikki nóg mikið. Okkum tørvar so sanniliga eisini strangari vaktarhald, bæði á grind verður hildin til og meðan skorið verður upp, tí til ber at síggja til, at hvalir ikki falla í skeivar hendur, til ber at skipað so fyrri, at einki, avgjørt einki, liggur eftir og sløðist – sum í hesum førinum, ómerktur grindahvølpur, sum hesir hundsváttar so skammiliga gjørdur sær dælt við úti í Bakka í Havn seinasta sunnudag.